

Η ΚΡΥΦΗ ΑΝΑΣΑ ΤΩΝ ΓΗΠΑΙΔΩΝ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ ΡΕ ΓΑΜΩΤΟ ή ίντα έξυπνο πουλί ο βάτραχος α;

ΤΑ ΟΙΔΟΙΠΟΔΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΑΠΩΘΗΜΕΝΑ

«Ίσως είναι σημάδι τραγικής ειρωνείας το γεγονός ότι οι Κύπριοι υποχρεούνται όλο και συχνότερα να διαμορφώσουν αυτονομημένη, αποσπασμένη «εθνική συνείδηση» προπάντως μέσα από τις ποδοσφαιρικές αναμετρήσεις με μια «μητέρα» που δεν τους έδωσε ποτέ πολλές ευκαιρίες να τη θεωρούν κάτι περισσότερο από «μητρυά».

Από παλιά, πάντως, όταν κάποιες ομάδες κατέβαιναν στο νησί για να αντιμετωπίσουν κυπριακές, οι Ελλαδίτες στρατιώτες συνωστίζονταν στις εξέδρες των γηπέδων για να εκλιπαρήσουν εν χορώ «Ελλάς, Ελλάς θυμίσου μας και εμάς» αποσαφηνίζοντας ότι νοιώθουν ξένοι αλλοεθνείς υπηρετώντας στην Κύπρο».

Σχόλιο του Παντελή Μπονκαλα στην καθημερινή για το ΑΠΟΕΛ - ΑΕΚ.

Εισαγωγικό:

Βία, έκφραση και Δημόσιος χώρος

Σε μια κοινωνία όπου ο δημόσιος λόγος (πολιτικός, λογοτεχνικός, δημοσιογραφικός) αποφεύγει με τόσο φανατικό τρόπο να πιάσει (ή έστω να εκφράσει) τον πραγματικό σφυγμό των ανθρώπων, τα απωθημένα και οι κρυφοί ψίθυροι της κοινωνίας παραμένουν ακόμα στους ανοιχτούς δημόσιους χώρους της προσωπικής εμπειρίας. Στα καφενεία, στα γήπεδα, στις συγκεντρώσεις των γυναικών στις αυλές των σπιτιών για τον απογευματινό καφέ.

Τα γήπεδα ήταν και είναι ο πρωταρχικός χώρος κοινωνικής συνάθροισης, έκφρασης και εκτόνωσης στα πλαίσια του θεάματος. Δεν υπάρχει τίποτα για να ηρωοποιήσεις. Είναι ένα γκέττο. Όπως τα γκέττο στα οποία είναι εγκλωβισμένη η κυπριακή διάλεκτος. Και όμως, αυτό το γκέττο εκφράζει τις πραγματικές πολιτικές και ιδεολογικές διαμάχες, με τη φωνή των καθημερινών ανθρώπων, για δεκαετίες τώρα. Οι εξευτελισμένοι εθνικόφρονες του 74 επέμεναν να ανεμίζουν την ελληνική σημαία και να φωνάζουν «η Κύπρος είναι Ελληνική» μόνο στα γήπεδα, τη δεκαετία του 70. Και είναι στα γήπεδα που απέναντι κερκίδα ανεμίζει τη δεκαετία του 80 και του '90 την κυπριακή σημαία, σύμβολο βαθύτερων πολιτιστικών αλλαγών στην κυπριακή κοινωνία.

Ο επίσημος λόγος σιωπά και περιμένει τις εκλογές για να μαντρώσει τους οπαδούς-πρόβατα-ψηφοφόρους. Γι' αυτόν η κυπριακή κοινωνία είναι ακόμα παγωμένη στη δεκαετία του 40-50.

Σ' αυτά τα πλαίσια η απότομη άνοδος της βίας στα γήπεδα το '92 ίσως να είναι εκφραστική βαθύτερων διαδικασιών στην Κυπριακή κοινωνία. Γιατί το γήπεδο είναι το βαρόμετρο της ανδρικής,

τουλάχιστον, κουλτούρας εδώ πέρα. Χούλιγκανς δεν υπάρχουν στην Κύπρο - τουλάχιστον με την κλασσική έννοια του Ευρωπαϊκού φαινομένου. Να εκφράζει άραγε αυτή η οργή των φίλαθλων και η διάθεση καταστροφής, βαθύτερα ρήγματα;

Σίγουρα ο αγώνας που σφράγισε το 1992 ήταν η αντιπαράθεση ΑΕΚ-ΑΠΟΕΛ. Εκτός του Ιστορικού γεγονότος ότι συνένωσε τους Ομονοιάτες και τους Αποελίστες ήταν και ένας παράδοξος συμβολικός λόγος για τις σχέσεις Κύπρου - Ελλάδας ή ίσως καλύτερα για τις σχέσεις της Κυπριακής Εθνοφροσύνης με το «εθνικό κέντρο». Γι' αυτό άλλωστε και η κυπριοποίηση του «ρε γαμώτο». Το κείμενο που ακολουθεί είναι απλά ανίχνευση... ειρωνική ίσως αλλά και συμπονετική για αυτούς που πίστεψαν τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα.

From:
<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:traino:no_10:gipedo&rev=1598455236

Last update: **2025/04/20 19:47**

